

nysä

NO 3

SYKSY 1979

Päätoimittaja

Teijo Piilonen

Toimitussihteeri

Aarno Kononen

Toimitus

Jyrki Kononen

Timo Piilonen

Jorma Lehtonen

Tuomo Piilonen

Juha Hämynen

Teijo Hintikka

Heikki Savonen

Julkaisija

Coyoten Copla

Kustantaja

Nysä-Kustannus Oy

Toimituksen osoite

Kulttuurilehti Nysä, Savela,
44100 Äänekoski

Painopaikka

Nuorison tiedotuskeskus,
Helsinki

Logo

Tuomo

Kansi

Teijo

Kiitokset kaikille Nysää sanoin,
tecin ja ajatuksin tukeneille
henkilöille.

EI ENÄÄ A4-SAASTETTA!

Kuten otsikosta käy ilmi ja olette
sen jo varmaan muutenkin huomanneet,
ei Nysä ole enää A4-kokoinen pape-
rikasa, vaan mukavasti Aku Ankan
kokoinen ja nidottukin kuin ne oi-
keat lehdet.

Vaikka viime Nysässä vähän pyy-
telimme, ei kirjallista palautetta
ole tullut käytännöllisesti katsoen
ollenkaan. Seamamme suullinen pa-
lautekin on tahtonut olla vähän pe-
rusteetonta. Uskokaa nyt että toi-
mituksella on oikea osoite (nyt on
oikeat nimetkin, varmistakaa osoi-
te vaikka Hämysen Juhalta jos ette
muuta tunne).

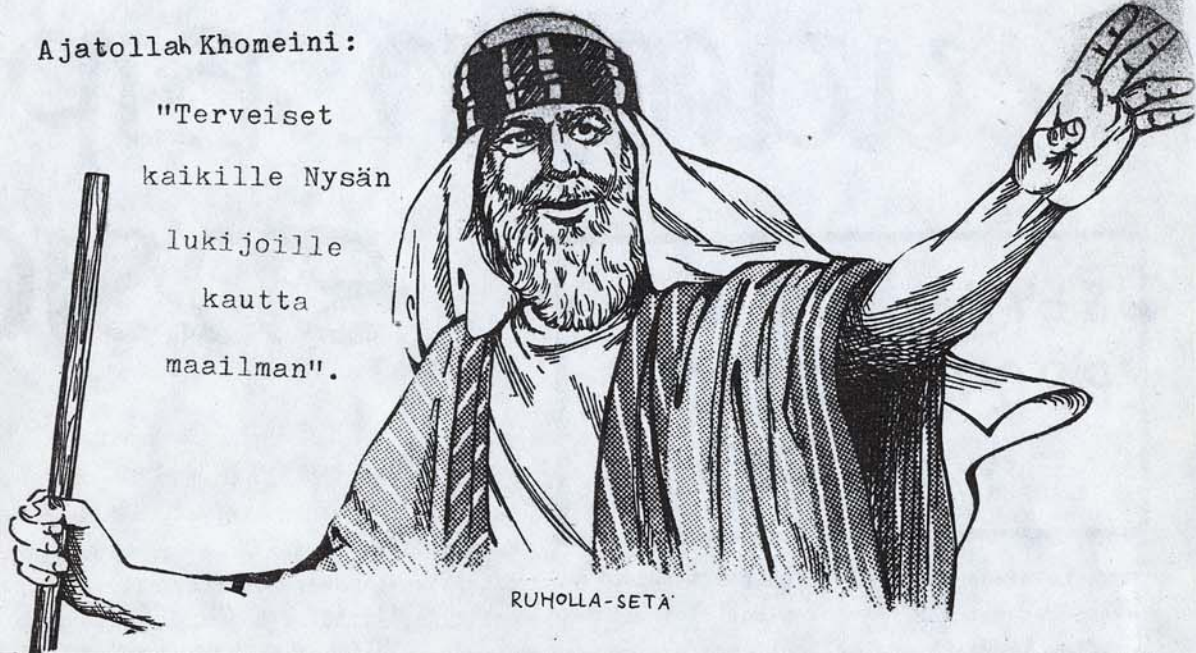
Nysän tarkoituksena ei ole
vaikuttaa mielipiteisiin tai muut-
taa ihmisten uskomuksia tai KERÄTÄ

RAHAA (epäilijät ilmoittautukoon
kustantajiksi). Toivottavasti
Nysä innostaa jonkun toimimaan, te-
kemään omaehtoista kulttuuria, leh-
tiä, musiikkia ym., vain YHDESSÄ
toimimalla voimme toteuttaa unel-
mamme (ei tainnut olla hyvä sana
tuohon). Tämän vuoksi tulisi ty-
perät erottelut nuorison keskuu-
dessa ("punk", "rockari", "hämy")
poistaa. Pelkkä viisaiden juttu-
jen kirjoitteleminen alakulttuuri-
lehtiin (tässähän puhuu itsensä
pussiin) ei tuo ratkaisua mihin-
kään, vaan pitää tosiaan tehdä
jotain.

No, ei puhuta niin "vakavia".
Nysää on mukava tehdä ja sen takia
sitä tehdäänkin.

Ajatollak Khomeini:

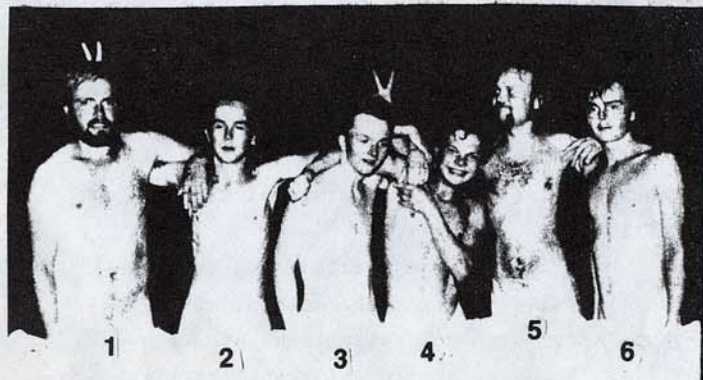
"Terveiset
kaikille Nysän
lukijoille
kautta
maailman".

Niin, tilanne on seuraava: kello on 21.48 (ei yllä lähellekään Miettisen aikoja) päivä torstai 27. ja kuukausi syyskuu. Nysä pitäisi saada valmiiksi ja painoon ja tässä oli vielä tyhjä tila ennenkuin kirjoitin tämän. Siis, tähän pitäisi keksiä joku ytimekäs ja järkevä juttu jonka jaksaa lukea. Kolmossivulle suunnittelimmekin kevyttä stufia jotta mahdollisimman moni jatka^{isi} lukemistaan (kieroa peliä?).

Alla oleva kuva Nysä-mulkuista on otettu 18.8. Nysä-peijaisissa. Kauniita poikia, vai mitä? Äänestä suosikki-poikasi, palkintona **sensuroimaton suurennos** tuosta kuvasta, **ripusta se sitten vaikka sänkysi yläpuolelle**. Ollakko vai eikö olla ydinfyysikko?

MIKSI TÄTÄ LEHTÄ JULKAISTAAN?

HYVÄÄ SYKSYÄ

TOIVOO NYSÄ-MULKUT

KUUMAN HIPPI ENSIM

SEINÄJOEN PROVINSSI-ROCK

teksti: Timo 1979

Lauantaiaamuna 2.6. klo 7.43 starttasivat Nysä-miehet matkaan. Autossa soi tietenkin reipas rokkimusiikki ja keli oli aurinkoinen, joten jo perusta hyvälle fiiliksillemme oli mitä mainioin. Läpi Saarijärven, Karstulan, Soinin, Lehtimäen ja Kuortaneen kulki reitti. Olimme hyvissä ajoin perillä Seinäjoella. Tankkasimme, ja etsimme itse rokkipaikan, joka löytyi opasteiden avulla helposti. Pitkän matkan ansiosta tunsimme välitöntä kusemisen tarvetta ja tilanne raukesi läheisessä metsikössä kaikkia tyydyttävällä tavalla. Parkkipaikalla nautimme ravintoa, jotta nälkä ei heti yllättäisi eikä joutuisi ostamaan huippuhintaisia makkaroita ja hernekeittoa.

Panimme Nysä-badget rintaan ja lähdimme laskeutumaan yhä syvemmälle puistoon. Lippuluukulle kiinnitimme viime Nysän kauniin kannen. Näimme joka puolella Hurma-mainoksia. Jouduimme ostamaan tavallisen lipun (30 mk), koska jokaiselta oli jäänyt toimittajakortti kotiin.

Tutustuimme varsinaiseen musiikin nauttimisalueeseen. Ruohikkoinen, miellyttävä paikka, jossa oli puitakin mukavasti ympärillä. Vanha sotaratsu Ittu Lehtonen tiesi verrata palkkaa Kirjurinluotoon, siihen Porin jatsipaikkaan. Ostimme Provinssi-rock-tarran.

Progressiivisen rockmusiikin säälittävästä tilasta antoivat edustavan kuvan aloitusyhtyeet ULTIMA THULE ja GABRIEL.

Kyllähän progeakin tietysti pitää olla mukana monipuolisuuden saavuttamiseksi, vaikka ed. mainittujen bändien soitto oli pelkkiä klišeitä ja tyypillisiä jamikuvioita täynnä.

MIKKO ALATALOKIN kävi esittämässä piisejään, jotka on kuultu ja nähty monesti aiemminkin. Yleisö sentään vähän lämpeni ja itihän Mikolle taputtaa ...vähäsen.

FINNFORESTIN esiintyessä keskustelimme muiden Nysä-miesten kanssa, tapasimme Puikkoja ja yritimme myydä lehteämme kolmelle söpölle tytölle. Eivät ostaneet.

Lavalta kuului tutut soundit. Oho, Nysä-miesten suuri sankari KARI PEITSAMOhan siellä aloitteli. Tuolilla istuen ilmeettömästi hän esitti kauniita, herkkiä, jäljittelemättömiä ja todella ihastuttavia laulujaan.

IKESÄN MÄISET RYTMIT

Mikä onkaan hienompaa, kuin kuunnella Karia levyttäen laiskasti nurmikolla lämpimässä auringonpaisteessa. Yleisökin tykkäsi meiningistä ja Kari sai encoren. Vaadittiin 'Kari vanhana', johon Peitsamo totesi yksinkertaisesti, että "ei Kari vanhana oo yhtä hauska kuin ennen", ja niinpä sitten tuli 'Hey Jude'. Hauskaa ja veikeää se oli.

STETSON oli kepeä kantrirockbändi, jonka musiikki soi siellä taustalla kun ki-roilimme festivaalisafkojen kalvava hintoja ja nautimme hyvästä säästä ja kauniista näkymistä ja kaivoimme neniä.

ST. PETERSAARI oli seuraava esiintyjä. Läksin jonottamaan hampurilaista.

Sain herkullisen hampurilaisen. Istuuduin syömään sitä rokkipaikan ulkopuol-
lelle. Sinappia putosi housuilleni. Tunnis-
tin piisin: 'Mä haluan elää'. SE-yhtye oli

lavalla. Se sai liikkeelle ensimmäiset pogoi-
lijat. Sen piisivalikoima oli erittäin onnis-
tunut: kaikki vanhat kovat ehtivät tulla (vrt.
Eppu). Se oli pirun kova juttu.

Kesän komeetta, TUOMARI NURMIO JA
KÖYHIEN YSTÄVÄT oli mahtava. He soittivat
rullaavaa tanssittavaa rokkia, johon Tuomarin
nariseva ääni antoi erikoisuutta ja hultatto-
muutta. Tuomari itse oli pokerina koko ajan.

Hänellä oli kirjava kesäpaita, ikivanhat puvun
housut ja sandaalit. Köyhien Ystävät koostuu
ukoista, siis noin kolmekymppisistä jätkeistä.
Pirun ammattitaitoisia he ovat. Tiukka rytmi,
jämäkkä bassotus ja rennot, rönsyilevät kitara-
kuviot loivat tosi irtonaisen ja iloisen tunnel-
man. Bändin soittamat piisit olivat hyviä, tu-
li mm. 'Help', Jimmie Rodgersin 'Waiting for
a Train' ja 'Roll over Beethoven' hienolla
maulla esitettyinä. Hittipiisi 'Valo yössä'
soitettiin rokkaavasti ja uusin single 'Hän
on täällä tänään' oli myös silkkaa happy fee-
ling -meininkiä. Tuomarille encore tietysti.

Päivän odotetuin esiintyjä, EPPU
NORMAALI sai lavalle astuessaan hirmuiset ap-
lodit ja yleisö ilmaisi selvästi keitä se oli
tullut diggaamaan. Railakkaat Eppu-huudot
kaikuivat. Martti Mulkulla oli yllään räikeä
violetinpunainen kukkakaapu ja joku kirjava
rätti päässään. Ensimmäiseksi hän julisti
rauhaa ja rakkautta ja ilmoitti bändin nimek-
si Yrtti Syrjä Experience. Kuuma hippikesä

'79 oli alkanut! Sitten räjähti soimaan 'Rockaway Beach'. Ryntäsin lavan eteen Rock Virtasen kanssa valokuvaamaan innokkaasti noita epäjumalia ja idoleita. Kansa pögesi hurjasti ja hauskaa tuntui olevan. Rajulta se aluksi tuntui, mutta rupesin vähitellen funtsimaan että nyt jumalauta Eput, tähän soitatte miten sattuu! 'Njet njet' kuulosti ihan puuroilta. Mihin oli hukkunut levyltä aistittava kauneus ja herkkyys? Ilmeisesti poikien juomiin kaljoihin. Sitäpaitsi kamat olivat liian lujilla. Martin ääni särkyi toisinaan pahasti. Piisitkin olisivat voineet olla paljonkin parempia, sillä kuulematta jäi mm 'Pidetään ikävää', 'John Fogerty', 'Myrkkyä ja muita Eppu-eliittiin kuuluvia. Martin välillä heittämät hippivitsit menivät jengiin kuin häkä heikkoon päähän. 5000 fania ei kai voineet olla väärässääkään, mutta tuntui siltä, että kaikki lapsellisuudetkin menivät täydestä. Tärkein pointti hommassa on se, että jumalillekin sattuu huonoja keikkoja, kuten Provinssirokissa nähtiin. Mutta annetaan kaikki anteeksi ja muistetaan että alkoholi on myrkkyä. Koska tähän lehteen ei tule arvostelua 'Maximum jee & jee' -levystä, todetaan että meidän mielestä se on hieno ja ihana levy.

Eppujen heitettyä encorensa 'Rääväpää' ja 'Poliisi pamputtaa taas' esiintyi LIISA TAVI. Hän lauleskeli nättejä piisejä ihan vaan akustisesti ja kivasti. Otimme Nyssä- ja Hurma-toimittajien yhteiskuvan (ei taideta julkaista, tuli vähän epäselvä).

Oululainen nuorisobändi SPIDERS pisti taas vähän tuhtiutta eetteriin. Tiukko- ja rhythm & blues -juttuja Dr. Feelgoodista mallia ottaen pojat soittivat ihan mielekkäästi. Jossain Kukonhiekassa Spiders olisi tuntunut paljonkin rajummalta, sillä tässä ympäristössä näki ja kuuli mielenkiintoisempiakin juttuja. Spidersistä jäi positiiviset fiilikset.

MAARITilta odotin kovaa kamaa, ja mukava setti siitä tulikin. Hurmerinta-band on taitava, joten luulisi olevan aihetta laajempaankin keikkailuun. Levyltä kuultuna esitetyt piisit ovat parempia, sillä ainakin tällä kertaa pehmeys ja hienosäätö oli musiikista kadonnut. Maaritin ääni oli paikoin liian kova ja raaka, esimerkiksi 'Jäätelökesä' menetti intensiivisyyttään ja kauneuttaan. Kuitenkin Maaritin näkeminen lavalla oli kaikin puolin innostava kokemus.

Loppuilta oli omistettu bluesille. Kovin (?) kotimainen, CHICAGO OVERCOAT soitti, mutta veto oli poissa. Piisit olivat yksitoikkoisia itseään toistavia huuliharppulurituksia joita ei kovin montaa peräkkäin jaksa digata. Taitavaa, mutta riittääkö se?

Toinen bluesbändi olikin oikein Chicagosta kotoisin. SON SEALS BLUES BAND paljastui miellyttäväksi tuttavuudeksi. Nopeissa rytkypiiseissä oli lähes hounddogtaylormaisesta lennokkuutta ja sykettä. Son Seal on aika rujo kitarankäsittelijä. Soolot olivat asiallisen teräviä, eikä onneksi mitään maratonvirityksiä. Son Sealsin hitaat piisit eivät pönnistuneet mitenkään hyvin. Kyllä suomalaisenkin yleisö ymmärtää bluesin päälle, jos se esitetään hyvin. Tunnelma oli tiivis, vaikka pitkän, yli tunnin mittaisen setin loppupuolella rupesi jo pitkästyttämään.

Kuten tunnettua, eivät Nysä-miehet sammu ensimmäisinä rokkipaikoille, joten varsinaisen festivaalin jälkeen suuntasimme ilta-bileisiin. Lipunkin maksoimme, jälkeinpäin huomataksenne sen olleen täysin turhaa.

Spiders soitti samaa mitä päivällä-kin. Toisena soittanutta DAKOTAA en nähnyt, oli muuta tekemistä.

JUSSI & THE BOYS tuli pogoiltua jo oikein reippaasti. Festivaalin juontajana toiminut Jussi osaa esiintyä luontevasti ja innostavasti. Jussi & the Boys on omiaan juuri tanssipaikalla, poissa on turha diivailu, takana 15 vuoden kokemus ja hyppysissä taito, joka saa jalat värähtelemään tahdissa. Miinuksena voidaan todeta piisilistan sisältäneen turhan paljon vammoja kappaleita.

KOLLAA KESTÄÄLLÄ oli vanha kannattajajoukko mukana. Bändi kärsi huonoista soundeista ja he eivät olleet harjoitelleet yhdessä pitkään aikaan (Helminen intissä). Piisit olivat tuttuja hienoilta singleiltä ja Kollaa Kosta -EP:ltä. Paremmissa olosuhteissa bändi kyllä näyttää että Kollaa kestää!

POPEDA oli ihan popeda. Kun eivät 'Erkkiä ja Leenaa' soittaneet niin parempi etteivät olisi lavalle tulleetkaan. Turhan kauan saatiin odottaa Ratsiaa, alkoi jo väsyttääkin. Se mikä on kovaa Hankasalmella, ei aina koske koko maata...

RATSIA oli kova! Riehakasta, purevaa ja nuorekasta punkkia. Voi sitä raisuutta ja energiaa mikä on Jyri Honkavaaran lavaliikunnassa ja lauluissa. Pulkiskatseiset Nysäpäätoimittaja ja Ittu haukkuivat soundeja. No, olivathan ne vähän suttuiset, mutta Ratsian pätevyys tuli todistettua. Mopo-Hintikka pogosi hirmuisesti ja pitinän sitä minunkin. Mitäs me enää Epuista kun on Ratsia. Kuunteelimme vielä 'Lontoon skidit' ja sen jälkeen lähdimme autolle suunnittelemaan lähtöä kotiin.

Kokonaisuutena Provinssi-rock oli hieno festivaali. Suunniteltu aikataulu piti hyvin eikä kannikalojakaan ollut pahemmin tunnelmaa pilaamassa vaikka alkoholia sai tuoda vapaasti sisään. Järjestyshäiriöitä ei myöskään ollut, vaan ilmassa oli rauhan, rakkau-

den, yhteenkuuluvuuden ja ydinvoiman vastustamisen henki. Huonoina puolina ruuan kova hinta ja se iltabileitten lippuhomma. Kotimatkan sujui rauhallisesti hiljaisella maantiellä, aurinko oli jo korkealla kun vihdoin olimme kotona. Tyytyväisinä saimme mennä nukkumaan onnistuneen rokkireissun jälkeen.

TOSI KOVA LEHTI KIERTOTIE NO:2 1979

SISÄLTÄÄ MM. BUZZCOCKS, LOOSE PRICK, "ONKO KIROAMINEN SYNTIÄ", YPÖ-5, MATTI MÄTÄSS, "INKOOSSA MENI LUJAA", HEINÄSIRKKA, "MITÄ ON PUNK", RUISROCK, (SE), TV:N ORJAT, HUIKEA KUVASARJA JA MITÄ KAIKKEA VIELÄ? SEN SAAT TIETÄÄ LÄHETTÄMÄLLÄ VIITTOSEN /NRO. YKKÖSTÄ VIELÄ SAATAVILLA, KOLMONEN ENSIKUUS.

MIKA SALO
63910 INHAN TEHTAAT

KIRJA AUKENEK PIMEÄSSÄ

Kirja, valkokantinen kirja, joka oli käynyt melkein jokaisessa Euroopan maassa, käveli nyt rauhallisena Nurinkatu-nimisellä kadulla jossain länsi-Intiassa. Se oli tullut suoraan Englannista, missä se oli ollut testatessa sateenvarjoaan. Päivä oli kirkas ja aurinkoinen täällä länsi-Intiassa. Sateenvarjon testaaminen ei olisi nyt onnistunut. Mutta kirjalla olikin muuta puuhaa; sen päämääränä oli pimeä huone. Se vaelteli kadulta kadulle rauhallisena, mutta ihmetellen. Se ihmetteli, onko länsi-Intiassa nykyäivänä lainkaan pimeitä huoneita. Oli yksi. Pian kirja löysikin sen ja meni sisään. "Täällä ei näy mitään", se tuumi. "Aivan kuten halusinkin." Nyt se lähti etsimään valkopartaista miestä, jolla on mustat pussihousut ja harmaa vohvelinattu ja vaaleat kengät. Mutta miestä ei löytynytkään niin helpolla. Mutta sitten se mies löytyi. Kirja vei miehen huoneeseen ja pyysi häntä katsomaan tarkasti. "Mutta eihän täällä näy mitään", huomautti mies. "Ei sen väliä", sanoi kirja ja aukesi.

LOPPU

Eihän tuon jutun pitänyt tähän lehteen tulla! Ei meillä olisi varaa julkaista tuollaista roskaa, yleisön pettämistä. Ja minä kun luulin että voisimme tehdä hyvän ja kiltin lehden... Ei olisi pitänyt ryhtyä koko hommaan!

ONKO PUNK TYPERÄÄ ? ONKO TU SUOMEN SUURIN RIP-OFF ?

NÄIHIN PERUSKYSYMUKSIIN VOIT SAADA EPÄSUORAN VASTAUKSEN KOLLAAT HETI LINTU-LEHDEN. N°3 = 6 MK TAI 4 SEURAAVAA NUMEROA = N°4 IKESTYY JOULUKUUSSA 1979!

N°3: KLEENEX ON TYTTÖBÄNDI JVEITSISTÄ
MM. HAASTATTELU
STIFF LITTLE FINGERS -haastattelu
LANKA PALAA!
X-RAY SPEX keistopuhe
OLKOLAISIA AALTOLEHTIA
52 NUVA
POLIISIJUT-TOJA...
KISSA

OH... OSOITE MEINÄI ONOH TUU... SE ON LINTU BOX 41 55121 (MATE)

VELJESKANSAN PARISSA

Veljeskansan maa, Unkari, otti ensimmäisestä lento- ja ulkomaanmatkastaan järkyttyneen Nysä-toimittajan vastaan lämpimällä keuhkalla. Tämä olikin miellyttävä vaihtoehto Seutulan kylmälle sateelle.

Lentokentältä siirryimme bussiin ja siinä huomasimme näiden bussinkuljettajien olevan samanlaisia kaahareita täälläkin päin maailmaa. Joku mielestön (ilmeisesti matkatoimisto) oli järjestänyt alkuun kahden tunnin kiertoajelun. Koska lentokoneessa ei älynnyt käydä kusella, häitä meinasi tulla käteen. Lopulta saavuimme hotellimme nimeltä IFJUSAG. Aterialla saimme tutustua iki-ihaniin ranskalaisiin peruihin.

Eihän Nysä- ja teekkarimiehen passannut ekailtana hotelliin jäädä, joten lähdimme tutustumaan Budapestin yöhön. Löytyi

Unkari.

Unkari (Magyarország), tasavalta, 93 000 km², 10 milj. as., unkarilaisia (magyaareja), saksalaisia, juutalaisia ja mustalaisia, roomal.katol. 65 %, unkarin kieli, oppivelvollisuus, 3 yliopistoa. Elinkeinot: maanviljelys ja karjanhoito, vientitavar. vehnä, teuraskarja, linnut, sähkötekniikka valmisteet ja koneet. Pääkaupunki Budapest, 1,5 milj. as.

Unkarin kieli on sukua suomalaiselle. Se selviää seuraavasta näytelmästä:

Hal úszkál elevenen viz alatt.

Kala uiskentelee elävänä veden alla.

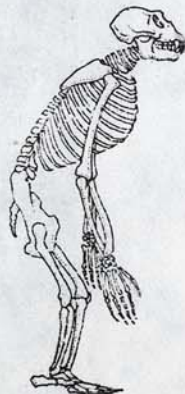
Sana úszkál äännetään »uuskaal», elevenen »älävänän» ja viiiz».

eräs disco, jonka havaitsimme olevan liiaksi kopia länsimaisista ja se sai jäädä. Jatkoimme jaloittelua raikkaassa kevättyössä. Satuimme törmäämään pariin toveriin jotka olivat olleet metroajelulla ja siitähän innostuttiin suurkaupunkikulkuneuvoa kokeilemaan. Oikein mukavastihan sillä matka taittui, mutta ajelussa tuli tietysti janc. Ikä-väksemme huomasimme kapakoitten olevan kiinni, yllättävän aikaisin (jo puoliltaöin). No, kiinniole ei ollut mitenkään suuri vahinko, sillä myöhemmin totesimme paikallisen oluen ala-arvoiseksi. Ja löytyihän niitä aukiinaisiakin paikkoja kun vain osasi etsiä.

Päivät kuluivat kierrellessä kaupunkia jalan, ilmaisella raitsikella tahi miiltei ilmaisella metrolla. Olihan päiviin sovitettu muutama tutustumisvierailukin, mutta niistä ei sen enempää. Budapest tuntui kieltämättä suurkaupungilta, sitä ei nimittäin aivan hetkessä laidalta toiselle pääsytäkään.

KUVASSA ITTU
ENNEN JA
JÄLKEEN
REISSUN.

Valuutan vaihto tapahtui itä-eurooppalaiseen tyyliin ei-virallisesti. Kursi oli n. 1,5-kertainen ja ainoastaan dollari tai D-markka kelpasi. Vaihdoessa saa tosin olla tarkkana, sen huomasi myös Nysä-mies menetettyään hieman toistasataa (Suomen inflaatiomarkkaa). Ilman tätä lipsusta reissu olisikin tullut halvaksi, tai tulihan se siltikin, sillä ruoka oli halpaa ja viina oli halpaa ja eihän suomalainen muuta tarvitsekaan. Viina tuntui todella olevan menestysartikkeli, sitä sai miltei joka kaupasta ja sitä mainostettiin näkyvästi näyteikkunoissa, lienevätkö olleet turisteja varten.

Muuten meininki Budapestissä oli melko länsimaista: autojakin vallan pirusti. Pääasiassa laatuautoja (Skodat), Zhiguleja ja Trabantteja, sekä puolalaisia 126 Fiateja. Trabantit olivat huvittavimpia päristellessään ylös jyrkkiä mäkiä, joita hotellimme lähistöllä todella riitti.

Kerran teimme linja-autokeikan yhteen pikkukaupunkiin Tšhekkoslovakian rajan tuntumaan, vain Tonava erotti maat toisistaan. Siellä näimme sosialistisen yhteistyön hui-pentuman: keskeltä katkennut silta jota ei oltu korjattu. Tulomatkalla törmäsimme vielä naapurimiesten tukikohtaan, sattui vaan olemaan hyvä päivä ja saimme jatkaa suoraan. Touhu siellä oli yhtä typerännäköistä kuin Suomessakin: isot miehet leikkivät panssa-reilla.

Havaittuamme matkan alussa kapakit samennalaisiksi kuin Suomessa olimme pitäneet

muutaman päivän tauon ja nautimme paikallisia viinejä hotellissamme. Loppuviikolla teimme uuden yrityksen ja totesimme että löytyy sieltä hyviäkin paikkoja kun viitsii nähdä vaivaa. Paikallinen tyyli oli että hienomat ja viihtyisämmät paikat olivat ulkoapäin ruman ja vaatimattoman näköisiä.

Erikoisuutena voisi mainita että Unkari huolehtii jättepulloistaan hyvin maksamalla niistä mukavan palautushinnan. Yrittä-kääpäs Suomessa ostaa kahdella muovikassillisella tyhjiä pulloja kaksi pulloa venäläistä vodkaa!

Kaikenkaikkiaan Budapestia voi pitää hyvänä matkakohteena. Siellä riittää nähtävyyksiä pariksikin viikoksi, viikko oli nimittäin liian lyhyt aika kaupunkiin tutustumiseen, paljon jäi näkemättä. Mutta toivottavasti poistulo onnistuu muille helpommin, me saimme istua 6 tuntia lentokentällä epätietoisena siitä, päästäänkö maasta pois vai ei. Lohdutuksena olimme jo kuulessa tunnissa perillä Oulussa.

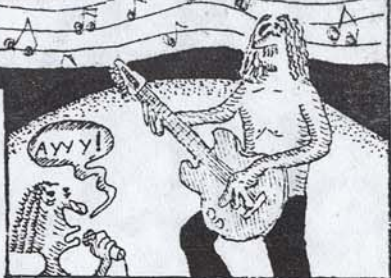
PS: Jos satutte liikuskelemaan Budapestissä, merkää etsimään lankalaukaisinta erään sillan alta, se hukkui sinne mutta oli ihan hyvässä kunnossa.

Y. J. J.

BÄNDISÄATOJA

HELSINGISSÄ

BELSEN on nuori bändi Kontulasta, Itä-Helsingistä. Nimi tulee Pistolseilta ja musiikki samoilta lähteiltä: (kään-
nösbilisejä) Mä vaan vittuilen (Seventeen),
Vastustetaan (Blitzkrieg Bop), Commando,
Mustikkamaa (Rockaway Beach). Muita:
Lama, Raitsikka, One Chord Wonders, My
Generation, Born Too Loose, Mun Sormuk-
sein...

Mitä kivaa tässä bändissä on?

Belsenillä on ollut yksi esiintyminen
eräissä koulun bileissä, joissa soitti
kolme muutakin bändiä, Belsen oli ai-
noa uuden aallon bändi ja ainoa, joka
on koossa yhä. Keikka meni hyvin pait-
si viimeisenä soitettu My Generation,
joka ei mennyt ollenkaan. Pari ihmis-
tä jopa pogosi ja eräs henkilö jopa ke-
hui biisiä Lähdetään kiittämään (hyvä Hot
Rods! - lat.huom.). Se (hän) ei ollut
kukaan bändin jäsenistä, eikä myöskään
kukaan niistä n. 50 ns. diinistä, jot-
ka ystävällisesti saattoivat yhtyeen
rumpalia ja kiertuemanageria bussille.
Tässä tapauksessa henkilövahingoilta
vältyttiin.

Tuon keikan jälkeen Belsen
ei ole voinut tiettyjen tahojen painos-
tuksen takia harjoitella. Eka
taho on yhtyeen rumpali, joka paitsi
kielsi muiden jäsenten tietämättä Jouk-
kohauta-lehden toimittajia arvostelema-
ta keikkaa lehdessä, myös jätti bändin

ja siirtyi toiseen bändiin. Toinen
taho on ko. koulun johto, joka evä-
si bändin harjoitusvuorot kesäksi.

Elokuussa uusittu Belsen
alkaa kuitenkin treenit innolla, ja
eiköhän se singlekin (omakustannus-)
saada tehtyä, siitä on jo alustavas-
ti sovittu. Biisit eivät ole vielä
tiedossa, mutta toinen on luulta-
vasti Mustikkamaa, toinen ihan i-
kioma biisi, sillä niitä on tehty
hiki hatussa.

Jaa mikä niin Belsenissä
on kivaa? No se, että allekirjoit-
tanut soittaa siinä kitaraa. Bas-
soa nyplää Juippi-niminen nuori
sydäntenmurskaaja ja vokaaliosuu-
det hoitaa Johnny tai Jari, miten
vaan. Rummuissa istuu alkavalla
eräs Pertti (ei Ström).
Nyt bändi on hiukan kokeneempi kuin
keväällä ja asioita on myös funtsit-
tu eikä vain kohkattu. Sinkkua
voi ruveta tilailemaan joskus.

hinta 10 mk ja äänenlaatu heik-

Sisällä sykkii kuitenkin läm-
min sydän. Tilausohjeet julkais-
taan Soundissa ja Hilseessä ja
Nysässä. Siihen asti

BELSEN WA A GA

NUORISOLAUTA YLLÄTTÄÄ ELI ÄÄN HÄ

Äänekosken kulttuuri- ja nuorisolautakunta ovat kokeneet herätyksen (miten on jatkossa - lat.huom.). Herättäjänä toimi kaikkien äänekoskelaisnuorten tuntuma ja suuresti rakastama hahmo Juha Hämynen eli Isä Camillo, jonka aloitteesta järjestettiin Äänekosken ensimmäinen rockfestivaali sunnuntaina 19.8. Esiintyjinä olivat tietysti paikalliset rockibändit, joita löytyi yllättävän runsaasti ja todennäköisesti löytyy vielä lisää. Tähän väliin fraasilause: Kaunis ja lämmin sää oli houkutellut paikalle runsain mitoin alan harrastajia. Näin oli. Tori, missä festis pidettiin, ei kyllä ole mikään nautittava paikka digata, sillä asfaltilla seisomisesta tulivat jalat äkkiä kipeiksi.

JUST LIKE

EDDIE...

Aloittajan osa on aina pirullisen vaikea tällaisessa suuressa piknikkonsertissa. Viiskytluvun rokkia heittänyt HERBIE & THE HEARTBEATS (ent. Tedi & Tais - kameita nimiä!) soitti kokoonpanossa Penttinen, basso, laulu; Wacklin, rummut; Vanhemäki, lead-kitara; Vänä, rytmikitara (tässä vaiheessa täytyy valitettavasti mainita, että emme valitettavasti tiedä kaikkien soittajapoikien oikeita nimiä - valitettavasti). Pojat olivat nuoria ja pukeutuneita aitoon (?) 50-luvun tyyliin eli spittarit tai tennarit, löysät farkut ja värikkäät kesäpaidat edustivat tekstiilipuolta. Hieno rasvainen letti ja hulvaton kiekkura otsalla kuuluivat tietysti asiaan paitsi Yami-perusjätkällä, joka oli loikkauttanut tukkansa söpöksi siileksi, kuten eräs Nysän toimittajakin. Sanotaan tämän bändin esityksistä mitä tahansa, niin kyllä kappaleet olivat ihan tunnistettavissa (!), vaikka ikimuistettavia rockabillyhetkiä ei koettukaan. Sitäpaitsi vieressä rokanneen toimitussihteerimme mielestä ei poikia kannata teillata pahasti, sillä he kuulemma kehittyvät...

...I HATE TEDDY

KORJAUSSARJA oli punkyhtye, jonka kärjessä rymysivät Nysä-miehet Hintikka (kitara ja laulu) ja Hämynen (rummut). Harjoittelun puutteesta kielivät alkuvirittelyt, erilaiset vinkumiset ja hälyäänet piisien välissä. Se oli bändin eka keikka ja toinen kerta kun jätkät pääsivät yhdessä soittamaan. Oikeastaan tätä bändiä ei ole olemassakaan, sillä se on perustettu ihan joutenpäin. Aluksi tuli 'Rockaway Beach', joka kulki raisusti ja lennokkaasti. 'First Time' olisi kaivan-

KUNTA

EKOSKEN

MYFESTIVAALIT

nut hieman herkempää otetta, mutta Eppujen 'Rääväpää' oli taas kova. 'Commando' oli neljäs piisi ja viimeisenä kelattu tosi rai-vokas Vandaalien 'Älä pilaa nuoruuttasi' sai pari pogoajaa irtautumaan. Toinen näistä oli se Kukonhiekassa suuren maineen saanut hämy, jolla menee aina lujaa... Oli miten oli, niin Hintikassa meillä on hirmu reivoisa toveri, joka on ihan punk ja yäk. Hän oli pukeutunut kauniisti muistiin verrareihin ja Nysä-merkillä varustettuun nahkarotsiin, jonka alta pal-jastui omatekoinen ja liikuttava "En pelkää tulevaisuutta"-paita. Korjaussarjalla oli päivän parhaat herjat ja välispiikit (muilla niitä ei juuri ollutkaan), mutta homman olisi voinut pistää vieläkin isommaksi. Debyytti-keikka meni hienosti ja meillä oli mukavaa. Kansa ei paljoa punkista tajunut tai ei ainakaan näyttänyt sitä.

Kolmas yhtye oli THE GLUE (tämän yhtyeen soittajistakaan ei tiedetä kuin ty-periä lempinimiä ja niitä ei julkaista).

Tyylinä oli keskivertorock, joka ei puressut ollenkaan. Tässä porukassa ei ollut mitään mieleenjäävää, ei hyvää eikä pahaa. Jopa poikien pukeutuminenkin oli tavallista.

LILLIPUT oli rutinoitunut jengi, sen huomasi jo siitä vakuuttavuudesta millä homma hoidettiin. Kärkinahana (?) oli kita-ristilaulaja Kari Strand, ihan taitava jätkä. Musisointi oli sellaista vanhojen pierujen kelausta. Vanhoja blueseja ja klassikoita kuultiin melko raskaasti esitettyinä. Strandin soolonpätkät olivat teräviä ja mukavia muun jyräyksen välissä. Laulu ei kyllä pal-jon kuulunut Lilliputillakaan.

SVENGIN SULTTAANIT

Viimeisenä esiintyi kolmituntisen happeningin parhaaksi osoittautunut bändi RUBBERFEET (Enu Tikander, rhythmkitara & lau-lu; Sulander, leadkitara; Rantapuro, basso; Pekka, rummut. Rubberfeet soitti hyviä pii-sejä kuten Daven ja JJ Calen tuotantoa sekä muuta bluesia ja kantria. Huippuna tuli Di-re Straitsin 'Sultans of Swing', koko päivän kohokohta. Kumijalkojen soitto oli kepeää, rullaavaa ja irtonaista, juuri sellaista laiskaan, lämpimään sunnuntai-iltapäivään so-pivaa pehmoilua. Kitarat helisivät raikkaas-ti, basso jumpsutti tukevaa rytmiä ja apaat-tisen näköinen rumpalikin teki työnsä tyydyt-tävästi. Enu lauloi omaan tyyliinsä koko kansan sydämiin ja meininkiä riitti.

Tilaisuuden merkitys kulttuurita-pahtumana oli suuri. Paikallisille pikkubän-deille se oli mahdollisuus päästä esiintymään yleisölle. Jokainen näistä bändeistä onkin kelvollinen esiintymään kaikenlaisissa illan-vietoissa, joten toivottavasti huvien järjes-täjät suosivat elävää musiikkia. Komulassakin saisi steriilin discon sijaan raikua sidot, itse tehdyt soundit. Lisää vaan tällaista. Viimeistään ensi kesänä tämä tyylinen ta-pahtuma varmasti on, jos ei muuten niin Nysä-miehet järjestävät! Joo, ja esiintyjiksi Korjaussarja, Rubberfeet, Kari Peitsamo (!), e (!!), RATSIA (!!!)...
Timo

SYVEMPÄÄ NÄKEMYSTÄ UUTISIIN

Eppu kävi Kukonhiekassa 25.5. Myimme juuri ilmestynyttä Nysäkakkosta menestyksellisesti. Camillo sai Panssenkin ostamaan kulttuuripakkauksemme ja olimme taivaissa. Keikka oli hyvä. Vähän räkäiset soundit tosin olisivat haitanneet jos ei tuntenut piisejä entuudestaan. Pogoiltua tuli hirveästi ja hikoiltua yhtä paljon.

Pelle Miljoona 1980 esiintyi 24.6. Saarijärvellä ja Nysä tietysti paikalla. Bändi soitti 3 x 30 min. ja ensin lauloi Pelle ja sitten Tumppi ja sitten taas Pelle. He soittivat hyvin (Tumpin setti kylläkin liian kovaa) ja pogoilijoita riitti lavallekin asti. Lämpöasteita oli Itun rohean arvion mukaan +35 C° ja jo kahden piisin jälkeen yleisön vaateetus oli huomattavasti keventynyt. Kukonhiekkaan hukkui kaksi Nysä-badgea, jotka onnelliset lie löytäneetkään. Ai niin, paikalla oli soitapoikia Tikkakoskelta miestenkoulusta järjestystä valvomassa. "Ei oo järkeä mennä armeijaan" oli varmasti heille mieleen (ja ihan oikein niille).

* * *

Tuomari Nurmio ja Köyhien Ystävät samassa paikassa 14.7. Sähkökatkon jälkeen klo 23.00 päästiin meininki alkamaan. Kepeä, irtomainen rullaava, hauska ja innoittava rockabillymuusiikki valui tanssiyleisön ylle saaden meidät twistaamaan hillittömästi. Tuomari on hieno, kaunisääninen laulaja, jossa on tyyliä. Nysä-miehen mielestä parhaat piisit olivat 'Valo yössä', 'Hän on täällä tänään', 'Anneli' ja 'Kurjuuden kuningas'. Encerena tuli hieno 'Älä itke Iines'.

* * *

Uusi punkyhtye perustettu. Mukana mm. entinen progemies, hevosmiehiä ja Isopääramikin on nähty nurkilla. (se)kin kuuluu kai kuvaan. Tietoja ei ole päässyt valumaan paljoa korviimme. Oli siellä tyttökin. Ja hevonen.

Ja musta auto. Yhtye on perustettu kuulemma täyttämään aukkoa (?). Pidä korvasi auki, ne soittaa jossain kellarissa.

3.8. konserttoi Juice Leskinen Slam Suolahdes-
sa Suolahden Elävän Musiikin Yhdistyksen, Suo-
Mun ensimmäisessä konsertissa. Ennalta aja-
tellen tapahtumapaikka vaikutti hiukan ankeal-
ta: koulun voimistelusalii, mutta tunnelman ti-
hentyessä unohtui kusihätäkin hetkessä. Slam
hoiti hommansa todella mallikkaasti ja soun-
ditkin olivat aika hyvät; laulu kuului selväs-
ti eikä musiikki tullut turhan kovaa. Avaus-
biisinä tuli hulvaton 'Etusivulle Suosikkiin'
ja sinnehan me kaikki tahtoisimme päästä (heh-
heh). Illan kohokohtia olivat kaunis 'Skorpio-
ninainen', vakuuttava 'Jumalaut mä oon out'
ja unohtumaton 'Paperitähdet'. Myös Jean Si-
beliuksen 'Soi kunniaksi luojan' meni hienos-
ti, joskin biisi alkaa olla jo kulunut. Tun-
nelma oli tosiaan hyvä ja hauskaa tuntui ole-
van niin bändillä kuin yleisölläkin. Maamme-
laulun soidessa porukka toki nousi seisomaan.
Onnistunut keikka, ja sitäpaitsi Safka oli
kaunis.

* * *

Sattuipa tässä eräs juttu kun Nysä-miesten pi-
ti lähteä Jyväskylän Lounalepuistoon puisto-
konserttiin. Olimme nimittäin lukeneet leh-
teä huolimattomasti, sillä luulimme konsertin
olevan 5.8., mutta se olikin jo 29.7. Konsер-
tissa olisi esiintynyt paikallisia kykyjä, mm.
Se olisi ollut hyvä nähdä, sillä Yari on kehu-
nut Nysää ja Se on muutenkin hirveän hyvä
bändi. No, onneksi siellä satoi, ei menetet-
ty niin paljoa.

Torstaina 23.8. suuntasivat Nysä-miehet kohti
Suolahtea, päämääränä nähdä Ratsia. Kaupun-
kiin päästyämme ja vähän aikaa kierreiltyämme
näytti siltä, että päämäärä jää saavuttamatta,
sillä emme meinanneet löytää tapahtumapaikkaa
ollenkaan.

Puoli yhdeksän maissa alkoi meinini-
ki. Avausbiisinä tuli muistaakseni 'Taidetta'
joka onkin minun suosikki Ratsia-biiseistä.
Yleisöä (saati sitten pogoilijoita) ei ollut
paljon, mutta tunnelma sitäkin tiiviimpää.
Varsin kovaksi sanaksi osoittautui myös uusi
kappale 'Tämä hetki on tulevaisuus', joka
taisi tulla parikin kertaa. Mutta ei niin
hyvää ettei jotain pahaakin: äänentasonvalvo-
ja ei säästänyt tärykalvoja. Pogoillessa
rock'n rollin huumassa (rock'n roll vaaralli-
sempää kuin heroini?) sitä ei niin huomannut,
mutta poistutlessa kuulosti Skodan käynti kum-
masti hiljaisemmalla kuin mennessä.
Yleisesti ottaen Ratsia soitti kuitenkin koko
rahan edestä ja tästä keikasta jäi paljon mu-
kavimmat muistot kuin Seinäjoen rokkijuhla-
esiintymisestä, syykin on ilmeisen selvä;
silloin väsytti niin minua kuin miksaajaakin

KONAMIES LA

Kona joulua oli vanhemmalla jääkäriillä on joulun illoin. Hän katsoo kesäkuussa tulipöytänopeiden touhuamista lyhytyväisenä hyönteisen ja mumisten "kyllähän mekin ennen." Hän pyöräyttää kätevästi sätkän ja pistää tupakaksi. On se vaan hienoa olla G-mies.

Kona nousee veltosti vuoteestaan "komppaniassa herätys"-huuden kajahtettua käyväällä. Ensimmäiseksi hän ottaa uskollisen seuralaisensa, nippanapan ja ruksaa ynden aamun pois. Sitten parit sotilaspassin räpyttelyt ja aamupesulle. Aamuruokailussa hän miettii onkarasti keksiäkseen uuden herokkaan määrätelmän ruuan kehnoudesta saadaksesen muut nauramaan.

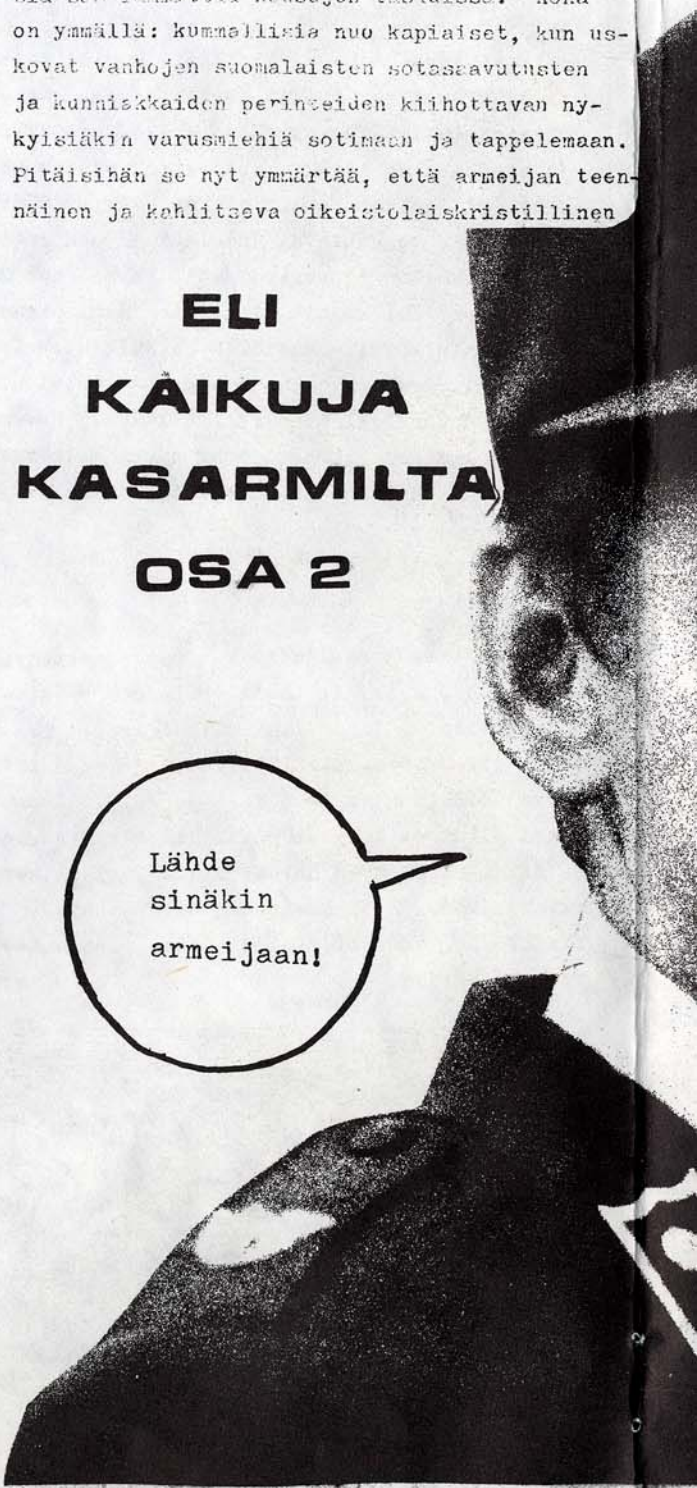
Palveluksessa vanhempi jääkäri on torakka. Sulkeisetkin menee jämerästi, sillä komennot aavistetaan. Kuitenkin konan mielestä tärkeämpää kuin itse palvelus on se, miten pystyisi palveluksesta pamahten lintsaamaan. Yleisiä keinoja on yllättävä sairastuminen. Jalka on kipeä ja vatsaan koskee niin hirveästi, että lääkärin vastaanotolle on lähdettävä. Kyllä sieltä aina vemsteleä tulee, ettei tarvitse marssille lähtä.

Vastaanotolta tullessa on konamiehenkin ilmoittauduttava toimistossa, jossa yleisesti kyrpänä tunnettu toimistocaliupseeri ottaa hänet vastaan. Muutenkaan kona ei pidä esimiehistä, eivätkä esimiehet sen kummemmin hänestä. Alikesout ja kokeilat juoksuttavat orastava fascismin kiilto silmissään jääkäriä roimasti. Kona heittää herjaa ja vinoilee ja pääsee sitten ilmoittautumaan komppanian päällikölle. Vähän ajan perästä hän kuittaa ojennuskortin eli viikko pekkaa oli päivän saalis.

Konamiehen mielestä kapinaiset ovat oikeita silviöisiä, meininkis rekoittavia mulkkuja ja vapauden riistäjiä. Konankin pitää olla tarkkana kapinisten liikkeessä lähistöllä. Nappien on oltava kiinni eikä kä-

siä sen lämmittä hänsujen taskuissa. Kona on ymmällä: kummellisia nuo kapinaiset, kun uskovat vanhojen suomalaisten sotasaavutusten ja kunniskkaiden perinteiden kiihottavan nykyisiäkin varusmiehiä sotimaan ja tappelemaan. Pitäisihän se nyt ymmärtää, että armeijan teenäinen ja kehittävä oikeistolaiskristillinen

ELI KÄIKUJA KASARMILTA OSA 2

Lähde
sinäkin
armeijaan!

LÄHIKUVASSA

ilmapiiri ei innosta mihinkään merkittävään. Vapasehtoinen maanpuolustus olisi paljon hedelmällisempää vitutuksessa viruvan konanakin mielestä.

Konamiehen ajatusmaailma on suppea. Tietenkin armeijan aivopesuyritykset vaikuttavat aivoihin turruttavasti, mutta pitäisi olla muutenkin mielessä kuin viina, vittu ja nikotiini. Kona on kova ottamaan viinaa. Hänestä alkoholi on hyvää ja siitä tulee tuhti olo. Humalassa on sitten kiva iskeä joku hyvä pimatsu messiin ja tehdä kyllähäntetiedättemitä. Lomalta palattua kona kertoo mahdollisia juttuja siitä, miten kovasti tulikaan tehtyä juuri sitä. Muut ihmettelevät, että onpas siinä kova jätkä, osaisimpa minäkin keksiä yhtä hyviä tarinoita.

Konamiehen kulttuuriharrastuspaikka on Sotku. Sinne tulee nimittäin Aku Ankka ja siellä kuulee joka ilta "Menolipun". Kona pitää kanvista ja munkista paljon enemmän kuin ruokalan safkoista. Television katselu on myös tärkeä asia. Charlien enkelit on suosittua kamaa. Jotkut tuntevat taiteen ja kulttuurinkin, mutta eivät pysty niitä ohjelmia useinkaan katsomaan, sillä toiselta kanavalta tulee samaan aikaan joku hyvä gangsterileffa. Tai Louhentaitanssit. Tai Terve taas, Kotter. Tai Nano nano...

Konamies on elävä esimerkki siitä, miten pojasta on tulossa MIES. Hän ei ole mikään turha tuhkis tai nyany, vaan ryhdikäs suomalainen sotilas, joka puolustaa kotiaan, kirkkoaan ja isänmaataan viimeiseen hengenveetoon asti. Menehän se näinkin, mutta ihmetellä täytyy, missä oikein niilleksi se maanpuolustushenki, joka Suomen armeijassa kuulemma vallitsee ja johon vedotaan, luotetaan ja jota ihannoidaan? Heikkolaisenkin on tällä palloillut 7 kuukautta, eikä siitä ole nävaintoa. Jokaisen tällä palvelevan päämäärä on kotiutuspäivä, ei siitä mihinkään päise.

TAKAMESSÄ

SOI

ELI PIHTIPUTAAN SAAPASJALKAROCK 1979

Oli lauantai 7.7.79. Olin saanut isiltäni lainaksi kauniin vihreän henkilöauton ja niinpä sitten lähdettiin päristelemään putsaalle päin. Olin hakenut Suolahtesta mukaani Äiti Camillon sekä yhen Tuntemattoman ja yhen sottapytyn (sotki auton takapenkin konventikarkilla).

Oltiin perillä jo hyvissä ajoin ja me Äitin kanssa käveltiin kahestaan kauniissa luonnossa ja oltiin onnellisia ja moikkailtiin tuttuja. Täytyy myöntää, että äänekoskelaiset kunnostautuivat, jos ei muussa niin ainakin sikailussa. Kunniakin kyllä äkiläisille tuli, sillä Raikku oli pukeutunut asiallisesti: sillä oli saappaat jalassa.

Kun aikamme odoteltiin niin alkoi ekä päntti soittamaan. Se oli joku ZERO ja se oli niitä 'tusinassa 48 samanlaista' rokkipänttiä. Ja Ratsian Jyri kyseli multa oliko muita Ratsia-poikia näkynyt. Ja oli siellä sitten ne viitasaarelaiset pojat joilla on kanssa joku päntti, en muista nimeä, ja jotka keran yllätti mut Ruupossa sanomalla mua Isä Camilloksi, vaikka en edes tuntenut niitä. Mähän taidan olla kuuluisa.

Lavalle tuli JAM ROCK BAND (vai tuliko ensin Popeda? No jaa, eipä tuolla väliä). Ja nyt mä tietysti saan vihamiehiä kun sanon että tykkään Jam Rock Bandista. Ne soittaa

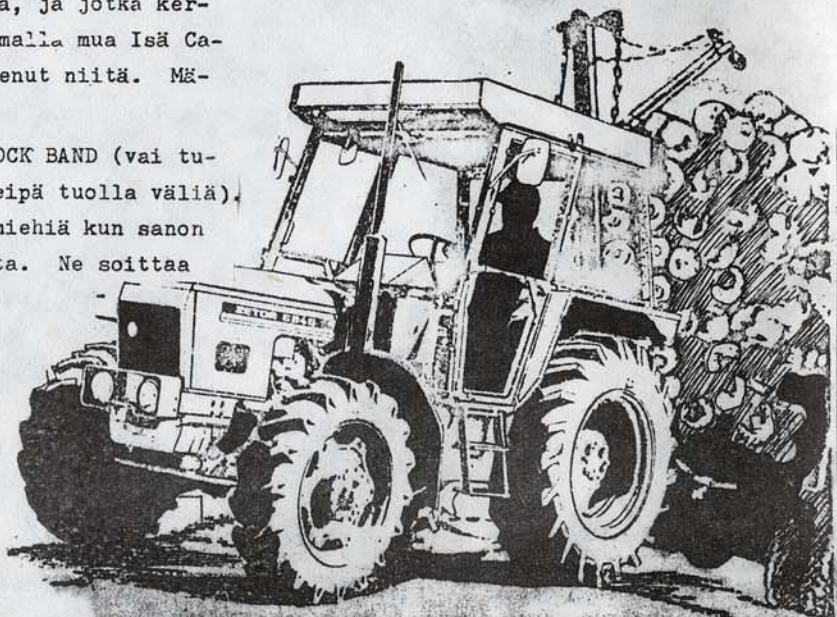
kivasti ne mitä ne soittaa ja ne osaa soittaa ja ne osaa soittaa (fonisti on hyvä). Tosin ne soitti vähän turhan pitkän setin. Eli jos mä jostain suomalaisesta 50-luvun lämmittäjästä tykkään niin Jam Rock Bandista.

Sitten tuli POPEDA (vai oliko se toisinpäin?). Mä en ole koskaan pitänyt Pope-dasta enkä Sleepy Sliperseistä (mitä Popeda muistuttaa).

Tauko. Syötiin Äitin kanssa makkaraa ja juotiin vichy ja olin Ratsian Pasin juttusilla ja ostin siltä Nurmio-badgen ja Äitille ...ja me tehtiin rakkautta (se) -badgen. Ja tuttuja oli ihan älyttömästi.

Ja se joka väittää että HURRIGANES ei ole kova lavapäntti saa mennä... jonnekin. Hurricanes oli kova ja Albert on mahtava kitaristi, ei pahemmin nikotellut vaikka kaatui selälleen ja könyks ylös eikä soitto katkenut ollenkaan.

jatkuu sivulla 21 ...

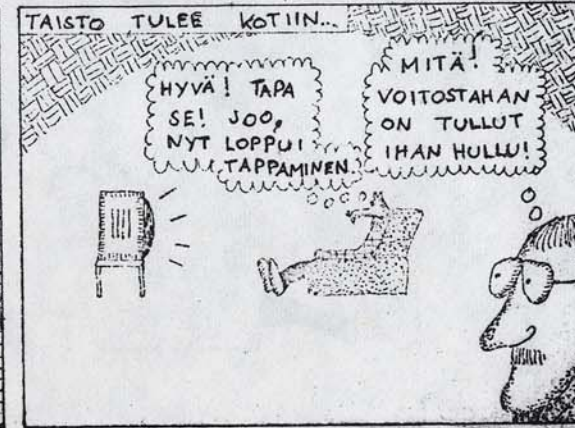
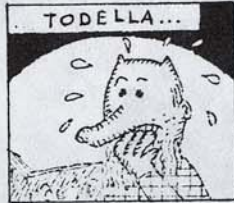

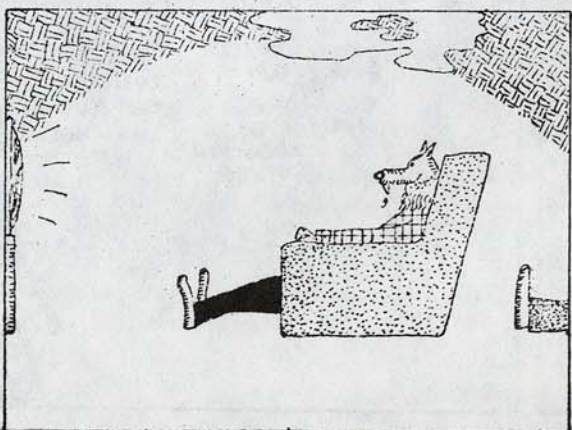
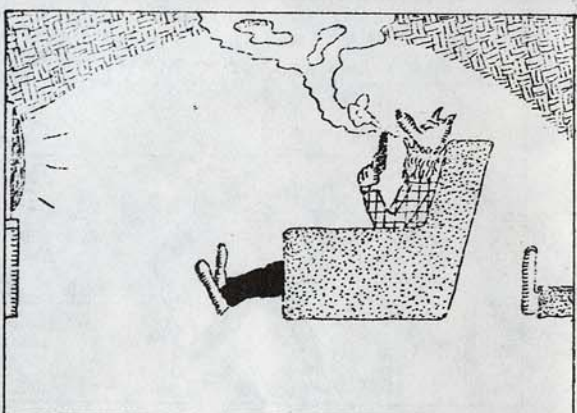
Matkalla Putsaalle (Pahkio-diggerit?)

Tämä on opettavainen tarina siitä,
kuinka

SARJAKUVA

voi aiheuttaa lukijalleen hyvinkin
vakavia psyykkisiä häiriöitä, eikä
sarjakuvan turmeleva vaikutus va-
litettavasti kohdistu ainoastaan
lukijaan...

Olisit sinäkin ajatellut ennenkuin
luit tänne asti, onko mielestäsi
vaaratonta mielenterveyden kannal-
ta lukea NYSÄN kaltaisesta epäi-
lyttävästä lehdestä sarjakuvaa?
Eiköhän olisi parasta, että et
enää jatkaisi lehden lukemista vaan
tuhoaisit sen. Älä pilaa
nuoruuttasi!

Ganesin jälkeen piti illan juontaja oman showsa. VELTTO-raukkaa ei oikein tajuttu, sai pullosta ja muuta kun lauleskeli 'Uh-voa' ja jutteli "joutavia" ja kuulutti kovasti Popedaa lavalle ja oli tosi innoissaan kun joku huomautti että on Ratsien vuoro ja että Popeda soitti jo. Täytyy sanoa että Velto oli pyörreksissä.

RATSIAA vaivasi taas tekniset vaikeudet: kaapit surisi, rummut ei kuuluneet eikä Rudin ja Juhan laulu kuulunut. Miksaajat eivät viihtineet hoitaa hommiaan (sama homma oli Provinssi-rockissa), siitä huolimatta Ratsia oli kova. On usein sanottu että Jyri tekee Ratsian mutta mitä Ratsia olisi ilman Pasia, Juhaa ja Rudia. Ratsia soitti yllättävän lyhyen setin, mutta se oli rautaa. Encorena tuli uusiksi legendaarinen 'Lontoon skidit'.

Ratsian jälkeen ilouutinen: Tiikerit ei pääse tulemaan. No mitäs tosta, olishan sitä voinut Teddyjäkin kahtoa, en ole vielä luonnossa sitä tehnyt. Zero soitti lopuksi yömusiikkia, mutta ei enää jääty kuuntelemaan. Ne kaksi joutenpäivästä takapenkiltä jäi telttailemaan jotenka saatiin Äitin kanssa ajaa kahdestaan kotiin. Ah, vihdoin kahden...

Isä Camillo

SYVEMPÄÄ NÄKEMYSTÄ UUTISIIN

SuoMu

Keväällä perustettiin Suolahden SuoMu, eli Suolahden Elävän Musiikin Yhdistys. Sen tarkoituksena on piristää paikallista musiikkielämää, kannustaa ja tarjota erilaisia toimintamuotoja alan harrastajille. Vaikka SuoMu vaikuttaakin lähinnä Suolahdessa, voi siihen liittyä eripaikkakuntalaisetkin. SuoMuun liittytään maksamalla kahden (2) markan liittymismaksu ja kahdeksan (8) markan jäsenmaksu eli yhteensä 10 mk. Liittymiskuponkeja saa kai Domista Äänkoskelta, Kareahon Pekalta ja SuoMun tilaisuuksista. SuoMun jäsenyydestä on monenlaista etua: pääsee SuoMun tilaisuuksiin halvemmallä, klubi-iltoihin hauttimaan ystävien seurasta ym. hauskaa.

Tulevaisuudessa SuoMu hankkii PA-laitteet, joita vuokrataan paikallisille bändeille. Lisäksi aikoo tehdä omakustannuslevyjä jne.

Suolahden Elävän Musiikin Yhdistys SuoMu
Pekka Kareaho
Koulukatu 9
44200 SUOLAHTI

SIISPÄ EI MUUTA KUIN SUOMUILEMAAN!

Suolahdessa (taas Suolahdessa, SuoMu toimii!) Tuomari Nurmio ja Köyhien ystävät 29.8. Liiput olivat hirmukalliit (15 mk) vaikka tapahtuma oli konsertti ja keskellä viikkoa, emme olleet ehtineet liittyä SuoMuunkaan, olisi saanut viitosen alennuksen (kannattaa liittyä) No, Tuomari oli odotetusti hyvä, illan vakuuttavin 'Kurja matkamies maan'. Paikalla oli ilmeisen paljon Hande-faneja, sillä niin kovan, encore-taputusta ei ole ennen kuultu.

URHEILU nysä

Urheilutietoa pintaa syvemmältä

En liene ainoa, jonka mieltä on askarruttanut ongelma sarjakuvasanokareiden kuten Fantomin, Tarzanin, Johnny Hazardin tai Willie Garvinin keskinäisestä paremmuudesta vaikkapa yleisurheilun kilpakentillä. Ovathan kyseiset herrat niin luonteenlujuuksien kuin fyysisten kykyjensä puolesta kerrassaan ylivoimaisia tavallisten urheilijoiden rinnalla. Mikä olisi Tarzanin tulos seiväshypyssä, jäisikö rima väpättämään telineiden väliin vielä lähes kuuden metrin lukemilla. Entä kuinka Fantom pärjäisi kankeana miehenä lasikuituseipään taivutuksessa?

Kilpakenttää voisi laajentaa vielä ainakin olympialajeihin, jotta sanokareidemme kyvyt tulisivat tasapuolisemmin punnituksi. Onhan selvää, että Fantom oivallisena pistoolinkäsittelijänä uhkasi ammunnan maailmanennätyslukemia kun taas uinti puolestaan olisi varma Tarzanin laji, miekkailu yhtä suvereenisti Willie Garvinin heiniä ja purjehdus Johnny Hazardin hallinnassa. Entäpä muuta herroista, edelleen laajemmilla kilpakentillä, kykenisi tasapaiseen kilvoitteluun Alenin ja Vatasen kanssa Jyväskylän Suurajojen kuninkuudesta? Itse olisin valmis lyömään vetoni Hazardin Johnnyn puolesta, samalla epäillen ainakin Tarzanille tulevan sopeutumisvaikeuksia liian vaihtuessa rattiin ja neljän pisteen turvavöihin.

Voin jo kuulla korvissani kaikuvan Höyryn tai jonkun hänen ammattitaitoisen kollegansa selostuksen: "... seuraavana vuorossa neljänsadan sileä ratakierros, matka joka on painettava täysillä koko ajan, hetkeksikään hellittämättä. Ja ratajärjestykseen: Sisäradalla juoksun suursuosikki, mies viidakosta suoraan villipetojen takaa-ajosta, meidän

kaikkien hyvin tuntema Tarzan - lordi Greystoke näin sivistyksen parissa. Kakosradalla ojenteleo jäniteviä pohkeitaan Willie Garvin, kuin playboy-klubin uimaltaan reunalla silmäillen katsomon eturivin tyttöjä ja ajatellen jo, kenet kävisi kisojen jälkeen koukkaamassa matkaansa. Rata kolme: Fantom, kaikkien rikollisten kauhu ja painajainen, raskaan sarjan mies -- paino lähes satakymmenen kiloa, ja eipäs ole malttanut riisua trikoitaan tänäänkään, niin aikoo poika painaa bootsit jalassa ja naamio silmillä ettei vain liika viima kävisi liiviin. Viimeisenä kyyristyy lähtötelineisiin: mies, josta ei paljoa puhuta, mutta jonka teot puhuvat hänen puolestaan sitäkin enemmän: Johnny Hazard, Floridan niekkarantojen lentävä agentti, ohjaten tänään Phantom-hävittäjän sijasta 43-numeroisia piikkareita.

Lähtölaukaus pamahtaa, uroot syöksyvät radalle. Willie Garvin aavistaa kokeneen uhkapelurin tavoin parhaan lähdön. Tarzan tuntuu säikähtäneen pamausta ja aloittaa kankeasti, Fantom runnoo voimalla - tartanpintainen rata miltei kääntyy rullalle hänen jäljiltään ja Johnny Hazard koettaa roikkua muiden perässä. Tällä hetkellä, kun tullaan takasuoran puolivälissä, Haz on viimeisenä ja nyt taitaa pojalta kunto ruveta pettämään, on varmaan tullut poltettua muutama tupakki liikaa ja ajeltua vähän liian paljon autolla töihin. Mutta Tarzan rullaakevyyden askelin, hän on toden totta paljain ja loin, siitä johtunee keveys ja kimmoisuus hänen kirmatessaan kuin metsästävänä leopardi. Takakaarteessa Tarzan on jo askeleen mitan Fantomia ja Willietä edellä ja loppusuoran auetessa hän löytää uuden vaihteen, muuttaa rytmiä ja kiihdyttää itsensä hetkessä kymmenen metriä

edelle, Fantom jää, Willie kangistuu ja jää, Tarzan voittaa Tarzan voittaa, maalissa - nyt, Fantom runnoo voimalla itsensä toiseksi, mustat saappaat vilahtavat maalilinjan yli - nyt, ja Willie vilkutellen katsomon kaunottarille tulee kolmanneksi, maalissa -nyt.

Taitaa muuten olla itse Modesty Blaise tuolla kutsuvieraskatsomossa, jossa istuvat myös niin Urho Kekkonen kuin Jasser Arafatkin. Urkki erityisesti korkeushyppyä seuraamaan tulleen ja Jasser puolestaan vannoutuneena Tarzanin kannattajana suosikkiaan koväänisesti kannustaen. Ja sieltä kajahtaakin tuo Tarzanin tuttu huuto: aaeaeaeaeaeae voiton merkiksi Johnny Hazardin ottaessa vielä viimeisiä askeleitaan, Johnny maalissa - nyt. Ja voittajan aika on niinkin kova kuin 44.95, lähes maailmanennätysvauhtia siinä siis paineltiin ja varmasti paljain jaloin juostuna nopein ratakiertos ... "

Tarzan kajauttaa kuuluisan urosapinain voittahuudon maalissa 400 m juoksun jälkeen

Tarzan tekee uuden keihäänheiton maailmanennätyksen

"...keihäessä heittovuorossa Willie Garvin, vauhdissa jo, kiihdyttää ristiaskeleet, vartalo kiertyy kaarelle, veto, karjaisu ja keihäs lähtee-- oikeassa asennossa. Hyvin on Willie sirkuksessa aikoinaan nämä heittolajit harjoitellut, ja vaikka veitsenheitto onkin hänen varsinainen leipälajinsa, sujuu tämä keihäs kin melko mukavasti, voimaa vain puuttuu ja keihäs putoaa alas tuonne kahdeksankympin tuntumaan, ei tainnut aivan mennä rikki...

...sitten Fantomin vuoro. Hän valitsee tarkkaan harkiten oikean otteen, venyttelee lapojaan niin, että rouske kuuluu tänne selostamoon saakka -- ettei olisi vain päässyt oikea lapa rustottumaan nyrkkeillessä, tai reuma iskemään päikalloluolan kylmankosteissa huuruissa ennen viime syksyä, jolloin Diana-rouva laitatti sinne kunnan lämmityksen - eihän sitä YK-järjestösihteerin sovi antautua suhteisiin millaisissa oloissa tahansa. Ja keihäs lähtee lentoon hirmuisen repäisyn vauhdittamana, mutta voimaa tuntuu olevan liikaakin, keihäs kaartuu väpättäen oikealle ja putoaa äkisti alas, Fantom astuu heittonsa yli ...

... Tarzan hypähtelee juoksuradan reunalla jännitellen pulleita hauksiaan ja kokeillen keihään asentoa, lähtee sitten vauhtiin, varpaat vain vilkkuvat, siinä on kissamaista pehmeyttä ja nopeutta tuossa Tarzanin liikehännässä. Ristiaskeleet, veto- loppuun saakka ja keihäs nousee korkealle, korkealle, menee putkeen, pitkälle menee, pitkälle menee, hirmuheitto, yli kahdeksan yli yhdeksän yli yhdeksänkymmentäviisi metriä UUSI MAAILMANENNÄTYS !!! Toimitsijat venyttävät mittanauhaa ja valotaululle odotetaan lukemia, sieltä ne tulevat: yhdeksän-kuusi-kuusi-neljä. Ja jälleen kuu stadionilla Tarzanin huuto, voitajasta ei ole epäilystäkään."

Willie Garvinista kisojen miekkakuningas

HAZ NOUSSE TUOHTUNEENA
MANAGERINSA AUTOON

MYÖHEMMIN WILLIE SAAPUU
PRINSESSAN HUONEISTOON

Yleisurheilun ollessa Tarzanin suur-
ta juhlaa poiketaan välillä miekkailusa-
liin, jossa menossa on floretin loppuot-
telu, karsiutuneet ovat niin Tarzan kuin
Fantomkin (Fantomin doping-testi osoit-
tautui ensimmäisen ottelun jälkeen posi-
tiiviseksi ja hänet suljettiin pois kil-
pailuista).

"... Willie Garvin ottelee vasemmalta
oikealle tutussa hopealle välkehtivässä
asussaan ja vastassa on, kukas muu kuin
itse Johnny Hazard, kadettikoulun käynyt
kokenut kaksintaistelija häkin. Miehet
asettavat silmikkokypärät paikoilleen ja
aloittavat ottelun lähestyen toisiaan y-
rittäen hämätä vastustajaa jalka-vartalo-
kyynärpää- sormi- ja tekstiiliharhautuk-
sin. Kuin varjoaan tavoitellen Johnny
kay Willien kimppuun nopealla tappois-
kulla, mutta turhaan - Willie on siirtä-
nyt painopisteensä oikeasoppisesti sivuun
ja väistää kevyesti, hyökäten nyt puoles-
taan. Johnny puolustautuu kuin Sven Duf-
va konsanaan ylivoimaista hyökkääjää vas-
taan, mutta ei voi mitään Willien ala-
kierteiselle heilahduskoukkaukselle, mie-
ken kärki koskettaa kylkeä ja merkkivalo
vilkkuu. Willie nostaa silmäkon pois, hy-
myilee tyytyväisenä ja astelee kohti kat-
soma, missä hänen tyttöystävänsä jo o-
dottaa autonavaimia heilutellen, he ar-
vatenkin jatkavat heti Willien hotelli-
huoneistoon..."

Muista lajeista voitaisiin Fantomin
voitoksi kuitata varmuudella nyrkkeily ja
ratsastus. Jousiammunnan voitosta kamppai-
lisivat tasapäisesti Tarzan sekä Willie,
kun taas judo lienee Willien vahva laji.
Johnny Hazard puolestaan menestyisi var-
maankin parhaiten talvilajeissa, erityi-
sesti syöksylasku, pujottelu ja yhdenmie-
hen kelkkailu täytyisi laskea Hazin voit-
totilille.

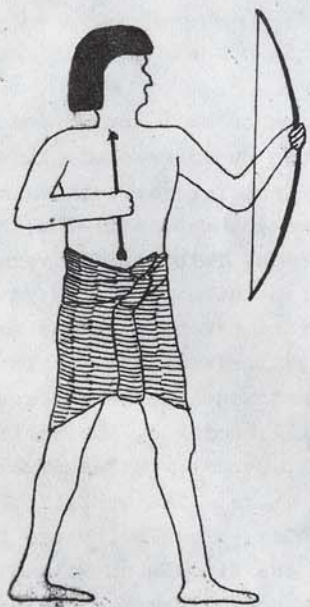
Joka tapauksessa jännitystä ei tule
puuttumaan näiden herrojen iskiessä yh-
teen. Tulostasoa puntaroidessa on vielä
otettava huomioon, että jokaisella heis-
tä on raskas ja vaativa työ hoidettava-
naan, eikä täysipainoiselle harjoittelul-
le työesteiden vuoksi jää riittävästi ai-
kaa. Kuka tietää, mikä nää saa heidät
joukkueeseensa vaikkapa seuraaviin olyn-
pialaisiin, onko se Anabolia, Anti-Hista-
minia, Derwanga vai onnistuuko Suomen saa-
da esimerkiksi Tarzan joukkueeseensa? Neu-
votteluja Edgar Rice Burroughsin oikeu-
denomistajien kanssa käydään jo, mikäli
asioista tavallisesti perillä oleviin
lähteisiin on luottamista.

ak

MITÄ MITÄ EGYPTTÖÖ TEEN ?

Mielessäni: Lähdetään kiittämään, laitetaan hommat haisemaan.

Astun rohkeasti ulos, samassa huomaankin olevani aavikolla kuivan pölyn saartamana, toivottoman eksyksissä. Enkä näe edes keitään heimonne jäsentä, te olette ker-
takaikkiaen kadoksissa. Onko enää jäljellä mitään toivoa löytää ilman opasta keitääseen ? Mieleeni ajautuu epäilyksistä että olette purjehtineet pois näiltä kuolleilta vesiltä aluksellanne. Mitä se auttaisi? Täällä ollaan, kaukana poissa, ja asiat taltuttavat tapansa mukaan yhä kauemmaksi aavikolle. Matkallanne kohti rauhallisten vesien merta olette tietysti joutuneet merirosvojen vangeiksi laivaanne epämääräiseksi

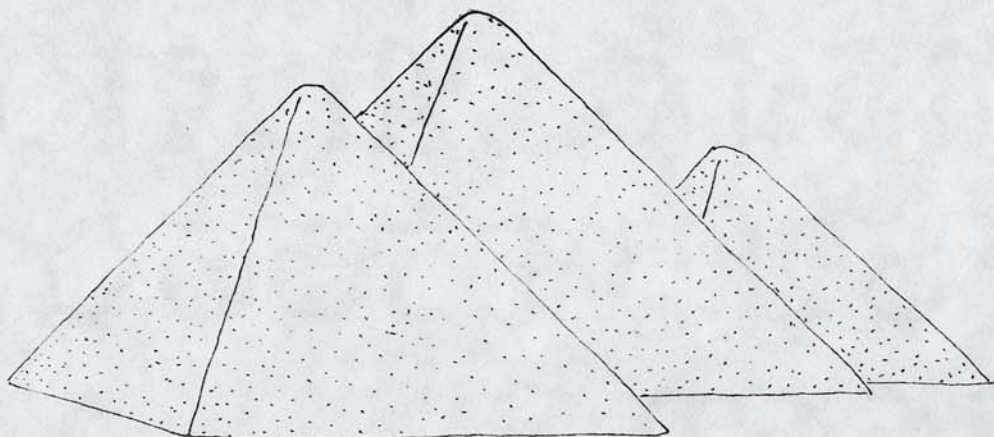
si ajaksi. En totisesti kadehdi teidänkään osaanne. Lohdutonta. Merirosvot eivät päästä vankejaan koskaan, yhtä aikaa vapaaksi, jos päästävät koskaan. Harharetkeni aavikolla ulottuvat yhä kauemmas, jalat piirtävät aina vain laajempia ympyrän kehii ihmisen koskemattomaan maaperään, eikä ympäröittäni sisältä löydy muita kuin egyptiläisiä ja heidän rautaisissa kahleissa pitämäänsä orjia.

Kuulin ympärilläni puhuttavan taukoamatta jotain tutunomaista mutta silti niin outoa kieltä, tuota kaunista hölynpölyä jota joskus kauan sitten olin osannut, mutten enää. Sillä harhaillessani retkilläni heimoanne etsimässä olen peruuttamattomasti unohtanut sen kielen merkityksen.

Pyramidit ovat kasvaneet päivä päivältä nopeammin, kohta, vuoden ehtiessä loipulleen. Ne kurkottuvat uhkaavasti ylle korkeuksiin ikään kuin peittääkseen alleen kiviseen varjoonsa koko keitamme.

Odotan hetkeä jolloin villi paimentolaiskansa vyöryy karttaa pitkin alas. Vaikka tänään ne eivät tee ellettäkään näyttäytyäkseen. Hurja kiihko tarttuu

kaikkiin seudun asukkaisiin kun paimenet ilmestyvät tänne jokavuotisella vaelluksellaan. Heidän tuulennopeat hevosensa, koiransa, joiden suonissa virtaa puoliksi suden veri, lammaslauansa, telttansa ja se, kadehdittava havainto, että heidän koko taloutensa ja omaisuutensa ovat niin nopeasti siir-

rettävissä paikasta toiseen, aina sinne missä ruoho on vihreintä. Tämä kaikki saa meidät uskomaan vielä hetkeksi kauan sitten unohdettuun paon mahdollisuuteen. Mutta jos joku uskaltaa punua noista villeistä, mainituksi tulee vain se kaikki mikä heissä on outoa ja vieroksuttavaa, koska muutoin elämä kävisi täällä mahdottomaksi, niin kadehdittavaa on heidän vapautensa. Puhutaan vain heidän ryöstöretkistään, pelottavista aseistaan, ja tietäjistään jotka ovat kuullemalla liitossa itse paholaisen kanssa.

Paimentolaisten meille tuntemattoman jumalan kirous lepää painavana ylläni.

Etsin tietä takaisin keitaaseen, tukahduttava pölv nousee aavikolta, peittää silmät ja salpaa hengityksen. Harhailua aavikolla on jatkettava, tie on olemassa, vanhat tarinat kertovat elävästi muinaisista sankareista jotka kulkivat tuota tietä, retkillään etsimässä kadotettua totuutta. Olen kuullut seudulla kerrotun tarinaa vanhuksesta jonka sanottiin tavanneen erään tuon tien kulkioiden jälkeläisistä. Mitään muuta en toivo löytäväni kuintien satamaan rauhallisen meren äärellä, mutta laivaa ei ole, ei matkaa tois ...

Ja siinä menikin välitunti tavallista rataa.

jatkuu tuolla ↗

No, jaksoko kukaan lukea tuon epyktiläisen tarinan loppuun. Se oli olevinaan sitä omatekoista daitedda. Kuten huomaatte tärkeimpiä eivät ole ollenkaan ne suuret lahjat vaan se että luo aidosti, sanoisinko, sydän verellään. Oli kyseessä sitten mikä "taiteen ala" tahansa musiikin tekeminen piirtäminen tai kirjoittaminen noin esimerkiksi. Mutta jos sanoma ja puheenparsi on käynyt liian ymmärrettäväksi niin aloitetaanpa taas.

"Turmeleeko valta ihmisen vai onko ihmisen turmellut vallan eli eikö kukaan osaa käyttää sitä." Filosofia on tavallisimmallaan vain itsestäänselvyyksien kaunistelua ja julkituontia niin vaikeassa muodossa ettei tavallinen ihminen tarvitse sitä oll-

enkaan, - vahinko, tässä pinnallisuuksien maailmassa.

Maailmankuvamme on kuin koulun matematiikan kaksiulotteinen koordinaatisto X, ja Y suunnitteen. Siihen pitäisi sovittaa kaikki monikerrokset kokemukset, tunteemme, haaveemme ja ihanteemme. Tuloksena on varmasti epäonnistumisia tai sitten tylä ja kova maailma. Asioiden syvemmin tiedostaminen auttaisi meitä järjestämään maailmankuvamme ja toivottavasti maailmammekin lopulta hieman inhimillisemmäksi, luonnollisemmaksi ja aidommaksi, - epä egyptiläisemmäksi.

Niin tuo valta, aika wekkuli. Katso- taanpa. (Toisella silmällä?, katso itse omillasi). Jos sinulla on valtaa kavereihisi, niin eikö-päs olekkin kivaa sanoa mitä

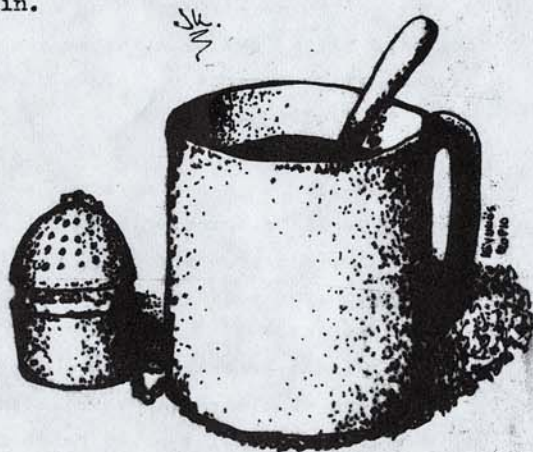
tehdään, halusivat muut tai ei, tai jos joku on jotenkin puolustuskyvyttömämpi, heikompi tai tyhmempi, maltatko olla vit-tuilematta . näyttämättä erinomaisuutasi? Ja oma egyptimme alkaa taas olla valmiimpi. Porras ylöspäin poliisiin, jonka tehtävä on olla vain tämän systeemin vartiija. Sillä on varaa pelotella putkalla ja väkivallalla, viedä vaikka keksityin perustein torin kul-malta putkalle. Niin on sattunut kuulleman mukaan Koskellakin. Taas porras. Mahtavalla Metsäliittoyhtymällä (jota ilman tietystik-kään äänekoskea kaupunkina ei olisi) on si-ten varaa laskea rikkiä ja hii-vaa ilmaan, myrkyttää vesistöjä, o l l a täysin piit-taamaton ihmisten terveydestä, tai ympäröiväs-tä luonnosta (josta yhtiökin on riippuvainen. Niin seuraava porras olisikin pikku tarkas-telumme kannalta turhan korkealla, eihän Metsäliittoyhtymälle tunnu löytyvän tästä maasta kurihpitäjää.

On kuin tosiaan meistä itsestämme puut-tuisi jokin ulottuvuus. Onko näin että toisten polkeminen ja sortaminen ovat ne kaikkein tärkeimmät asiat jotka opotetaan.

tavalla tai toisella, kaikille jotta olisi riittävän kyvykäs kilpailamaan "paikasta auringossa". Niin, ne taidot takaavat kyllä varmimmin kaikenkorvaavan menestyksen. (eipäs vaahdota lat.huom.) Kaikki sanat ovat saman-arvoisia jos ne eivät johda tekoihin.

Erillaisten värillisten silmälasien tarjoajia kyllä riittää. Sanovat olevansa valo yössä, viisaat kirjoitukset, puolueoh-jelmat, ja myyntikoneistot aseinaan. Snakko-luulojen ruokinta, kaikenlainen ihmisten jakaminen keinotekoisin ryhmiin (nysä- ja lehtijengi) ulkoisten tuntomerkkien, pukeutu-misen, tukan, iän, rodun, sukupuolen kansal-lisuuden, jne. mukaan. Ne ovat kai sitten sitä "syvyyttä" jota tarjotaan hyväksyttä-vänä. Näkikö kukaan tuossa välissä ihmistä? Mihin se on piilotettu? Kaivetaan se jostain esille.

"Hei, älkää pilatko nuoruuttanne elämällä kuin aikuiset", sillä voitte vielä kehittyä. Se kai siinä todella uutta ja vaarallista olisikin.

nysä -

TIETOISKU:

PROFESSORI MIEHEN SUULLA SANOTTONA
MIKSI KANNATTAA SUHTAUTUA KRIITTI-
SESTI KÄIKKEEN MASSAKULTTUURIIN. SEON OSA KULTTUURI - IMPERIALISMIA.

" Kulttuuri-imperialismi on teollistuneiden länsimaiden taloudellista, teknologista ja sivistyksellistä ylivaltaa, joka määrää sekä taloudellisen että yhteiskunnallisen kehi-tyksen suunnan, sanelee kulttuuriarvot ja yhdenmukaistaa sivistystyön, koulutuksen, taiteen ja tieteen tavoitteet kaikkialla maailmassa. " Prof. Matti Sarmela

...JA TÄMMÖINEN SIITÄ TULI

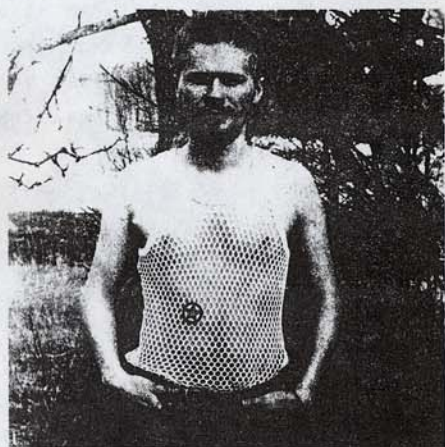
(se)-bändin roudarin ja Isopäärami Toropainen Suuren kanssa oli puhetta että tehtäisiin juttua NYSÄÄN. Eräänä maanantai-iltana sattui Torttu sitten sopivasti kondalleni, kaikki kävi näin...:

Olin mietiskelemässä metsässä kun yhtäkkiä kuului vähän matkan päästä ryskettä ja eteeni ilmestyi mies (real man) hyttysverkko päässä ja Kossupullo kädessä (sis. tuoremehua, se on Tortun herkku). Ka, en ollut miestä tuntea, kunnes kuului tuttu sana 'perkele'. Tuon sanan olen kuullut usein ennenkin, ja siinä seisoi TOROPAINEN SUURI. Ja minähän lähdin tietysti remmiin sekoilemaan. Ilta vierähti nopeasti, kirkkaimmista hetkistä muistuu mieleeni käynti tavaratalossa, ruumishuoneella, rannalla, paikallisen punkin kämpillä, leirintäalueella jne. Nähtiin paljon tuttuja, paljon jäi näkemättäkin. Ja kerran Torttu meinasi tukehtua karamelliin, mutta se siitä (se). Sitten eksyimme minun legendaariseen kämppään (tuleva punkkien mekka). Kello oli 02.30.

- NYT, Torttu, tehdään (se) juttu Nysään
- itelläs on nysä, en anna haastatteluja
- tyypillistä roudarin hommissa?
- joo, kengän numero 41. Tyypillistä ainainen epävarmuus (auto, kamat, naiset jne.)
- kuinkas raha-asiat?
- raha ei ole pääasia. Ehkä tämä kuulostaa kornilta mutta rahat ovat menneet köhviin, pullaan ja kansanterveydelle. Niin myös (se)-miehillä. Ei keikkojakaan ollut kuin pari kuussa. Sulla on hyvää näkkileipää, annas lientä niin saa kurkun selväksi. Ei enää koske kurkkuun.

Siinä välissä meni puheet semmoisiksi ettei niitä voi julkaista. Ravitsimme itsejämme ja lauloimme Eppujen 'Radiota' uusilla sanoilla.

- en minä ole sidottu (se)-bändiin.
- Nyt (sen) roudaus riittää vähäksi aikaa. En ole juttupäällä nyt. Väsyttää. Lauletaan HÄN ON TÄLLÄ TÄNÄÄN

- kerro jotain itsestäsi
- lempiruoka sun näkkäri Kossupullostajuodun tuoremehun kanssa. Toiseksi parabellumilla päähän ammuttu poro (unelma joka toteutuu). Oikeassa kädessä Teddy Guitarin nimmari. Tästä illasta kerron lapsenlapsilleni.
- tulevaisuus?
- menen Hesaan. Sitten menen Herttoniemen aktiiviurheilijoiden huuliharppukurssille. Minäkin rupean tekeen lehteä, muttei mitään nysää, minusta kuulaaan vielä. Minä räjäytän Suomen maailmankartalle.
- lopettaisit jo
- rupean harrastamaan seurustelua Riitta Väisäsen kanssa ja me ostetaan pieni hevosfarmi Kuopiosta ja otetaan RYTMILÄ talli-isännäksi. Sille ostetaan yks emakko tyttöystäväksi. Ihdessä eletään elämämme onnellisesti loppuun asti. Terveisiä yhdelle tytölle, jota en ole vielä näknyt. ...eläköön HEVOSMIEHET.

...ja sitten loppui muste (mustehan se oli)

ennen huuliharppukurssia Toropainen kävi Eskilstunassa tanskanponien kavioiden hoitokurssin, jos sinulla on ongelmia oman tanskanponisi kanssa niin Toropainen on lupautunut antamaan ohjeita, osoite: Linnanrakentajantie 16, 00810 Helsinki 81

Heikki

Nysä Kuntailuvihje

Eroon ns. kaljamahasta !

Kaljamaha aiheutuu ylensyönnistä ja vatsalihasten velttoudesta. Tarjoamme sinulle uuden USA:laisen menetelmän kaljamahan torjuntaan, se perustuu terveelliseen oksentamiseen. Voit syödä kuinka paljon hyvänsä ja laihtua — samalla kun vatsalihaksesi saavat uutta kiinteyttä. Tämä kaikki saavutetaan päivittäisellä oksennusharjoittelulla. Oksenna oikein, se pitää pallean kunnossa ja liiat kilot pois!

TÄSSÄ TULEE OHJELMASI:

Niin oksentelussa kuin muussakin kuntolussa tuloksiin pääsemisen ratkaisevat sisukkuus ja säännöllinen harjoittelu oikein menetelmin. On tärkeää, että suoritat harjoituksesi alusta alkaen oikein — myöhemmin, oksentelun tultua jo refleksinomaisesti, on hyvin vaikeata korjata virkeellistä oksennussuoritusta.

Opi pitämään oksentamisesta, se on hienoa.

- 1 Täytä vatsasi jollain oksennettavaksi kelpaavalla, esim. hernekeitolla, jukurilla, kaljalla, viinillä, välttä kuitenkin liian kiinteitä ruoka-aineita.
- 2 Pukeudu harjoittelun vaatimalla tavalla, helposti pestäviin vaatteisiin — kaikki eivät vielä tajua, että oksennuksen hajuiset vaatteesi kertovat vain säännöllisestä urheilun harrastuksesta, vaihda siis ne aina ennen harjoitusta.
- 3 Varmistaudu, ettet häiritse tai sotke suorituksellasi ympäristöä (äläkä oksenna hiekkalaatikkoon — näin lapsen vuonna).
- 4 Ota tukeva etukumara asento, varo horjattamista oksennukseen.
- 5 Paina toisella kädellä palleasta, tunne kuinka vatsalihaksesi jännittyvät.
- 6 Sormet kurkkuun
- 7 ANNA MENNÄ !

MIELIPIDE PALSTA

Toiveemme on toteutunut !

Olemme saaneet postia, nyt voimme mekin tiis avata kaikkien lukijoiden oman kirjepalstan. Ja Timo Harakasta on tullut ensimmäinen Nysän ilmaisanumeron saaja. Hänen mielipiteensä oli tällä kertaa ylivoimaisesti paras. Kertoohan se enemmän kuin tuhat sanaa — Nysästä.

Onneksi olkoon Timo !

KUUMAA

ELI TURUN RUISROCK 1979

Tämänvuotinen Ruisrock oli sitten viimeinen alallaan. Herrojen suunnitelmissa on nimittäin Turun rocktapahtuman pitäminen ensi vuonna kylmähälyssä ja kolkossa jäähallissa kauniin ja merenläheisen Ruissalon sijasta. Kaikki sitä kyllä vastustavat, joten saa nähdä sitten.

Paljon oli Ruissalossa yleisöä, veikkaisin siinä 10 000 kieppeillä. Oli punkkeja, hämyjä, jatsimiehiä, äänekoskelaisia, rastoja sekä ihan vaan perusjätkeä, niinkuin uusi hieno sana kuuluu. Pukeutuminen oli monipuolista niinkuin pitääkin. En vain tiedä onko karvalakin pitäminen helteellä kovin mielekästä, mutta lämmintä kyllä... Sää oli tosiaan mainio. Elämästä sai nautiskella maastessaan ruohikolla ottaessaan aurinkoa, katsolessa maailman menoa ja kuunnelleessa rockia musiikkia jota yli kaiken rakastaa.

Ruisrockin musiikkipuoli tiedettiin kovaksi jo alkukesästä. Aloituksesta vastasi T.T. OKSALAN yhtye, mutta sen heitellessä progressoundejaan ilmaan olimme vielä kävelemässä kohti rockaluetta autojen parkkipaikkana toimineelta pellolta. Näimme siitä sentään vilauksen, eikä se mikään huono bändi ole sillä Paa-vo Maijanen, Esa Kotilainen ja Roope Koistinen ovat kokeneita muusikoita. Ulkoilmakeikat eivät vaan ole parhaita mahdollisia paikkoja T.T. Oksalan kuuntelua vastivien piisien digailuun.

1000 000

Kansa kohahti kun lavalle kuulutettiin PELLE MILJOONA & 1930. Ekana tuli 'Ia-a'. Pelle kehotti kaatamaan Ruisrockin kuuisan aidan ja kaatuihan se, piru vie. 'TV', Pelko ja viha', 'Meillä menee lujaa' ja sitten juontajapiru Calle Lindholm keskeytti esi-

tyksen ja vaati yleisöä vetäytymään aidan taakse "turvallisuuksien" takia! Homma jatkui vähän ajan kuluttua. Pelle voittoi välillä Tumpin kanssa paikkaa ja kuulin Problems-juttuja. Ei taputettu encorea, ei ollut ai-hettakaan sillä esitys oli kaikin puolin vaisu. Sounditkin olivat päin persettä.

Tauolla aita oli taas pystytetty, mutta kun lavalle astui BRAM TCHAIKOVSKY bändeineen, se taas kaadettiin. Ei Bram niin erikoisen sytyttävä ollut, mutta Ruisrockin kuvaan kuuluu sellainen "kaikki vaan jalkojen alle" -meininki. Bram Tchaikovsky oli tasapaksu eikä sävellyksissä ollut mitään mieleen-jäävää.

BABYLON IS FALLING

STEEL PULSE on maailman parhaita reggaebändejä. Viime vuonna ilmestynyt 'Handsworth Revolution' jo osoitti sen, ja Turun keikka paljasti Steel Pulsen herkulliseksi lava-

LYIJYÄ

elämäkseen. Tiukkaa, rytmikästä, sykkivää ja elinvoimaista oli musisointi. Laulettiin yhteiskunnallisista asioista tyyliin "rock against racism, rock against nazism". Muutamat rastat jammasivat armottomasti Etiopian lippua heilutellen. Kävin lavan edessä tappelemassa parit valokuvat tuosta erikoisesta bändistä. Sääli, että oma vilmamyösy oli jäännyt kotiin kiireisen lähdön takia. Ajan puutteen takia encorea ei kuultu, valitettavasti, sillä setti oli mielenkiintoinen.

PUNK ON TYPERÄÄ?

Hurja rock- ja blueskitaristi John-ny Winter ei sitten tullutkaan, mikä oli vanhemman polven rokkareille takaisku. Me emme siitä välittäneet, sillä tilalle saatiin punkyhtye THE CLASH. Bändi pomppasi lavalle vauhdilla ja rytinä alkoi. Avauspiisi 'Clash City Rockers' sai Anan ja muut pogoajat valloilleen ja rocktanteroon tärisemään. Clashin setti oli punkrokin riemua, kunnon räimettä, mahtavaa menoa ja sähkökkää sauhuamista. 'White Man in Hammersmith Palais' ja 'Police and Thieves' olivat tutuista kappaleista innostavimmat. Clash vaadittiin uudelleen, vaikka Calle Lindholm valitti tiukkaa aikataulua. Tuli vielä 3 rajua juttua kansan iloksi. Räikeästi pukeutuneet hurripunkitkin olivat tulleet lahden takaa vain Clashin takia. Uusi aalto valloitti vyöryen Ruissalon.

LÄMPÖÄ ILLAN KOLEUDESSA

Ilta oli muuttunut koleaksi ja vähän jo väsytti kun odotetuin esiintyjä GRAHAM PARKER & THE RUMOUR astui lavalle. Parkeria diggasivat myös vanhat pierut kuin uusialtoilijatkin. Rumour on yhtenäinen rockyhtye, ei ole turhia koukeroita, revityksiä tai muita temppeja soitosssa, vaan työskentely on kautta linjan tukevaa ja hallittua. Graham Parker on

pieni mutta värikäs persoona, väkevä-ääninen laulaja jonka tulkinnot ovat tosi mahtavia. Tuli piisejä uudelta 'Squeezin Out Sparks' -levyltä ja myös vanhoja kovia latauksia, kuten 'Hey Lord...', 'Heat Treatment', 'Howlin Wind' ja 'New York Shuffle'. Parker taputettiin kaksi kertaa takaisin ja bändi lupasi tulla Suomeen pian uudestaan. Hyvä hyvä!

Kannatti käydä Ruicrockissa juuri musiikillisen täyttymyksen takia. Muutkin järjestelyt sujuivat kohtalaisesti. Aikataulu piti ja makkarakojuja oli riittävästi ettei tarvinnut kauaa jonottaa. Poliisi-settiä oli paikalla runsaasti, järjestyshäiriöitä ei. Ruicrock on kansanjuhla, jonne ihmiset tulevat perheineen ja ystävineen nauttimaan musiikista ja luonnosta. Siellä ei tapella eikä rähjätä niinkuin jossain käryisillä tanssipaikoilla. Ruicrockista jäi huippufiilikset.

Lähdimme takaisin Äänekoskelle, väsytti kauheasti, mutta pidimme itsemme ja kuskien hereillä laulamalla Kari Peitsamon 'Polvea' ja kuuntelemalla Kojoa auton rokki-koneesta.

Timo

NYSÄ EI LUOKITTELE! Voit olla punk, rock, hippi tai seuris

VOI
SURKU!

NYSÄ-MULKUT EIVÄT HALUA LUOKITELLA TOISIA: VOIT LUKEA NYSÄÄ SEL-
LAISENA KUIN OLET. NYSÄ-PEIJAISISSA 18.8. OLIVAT KOOLLA NYSÄN
TOIMITUS JA MUUTAMIA LEHDEN LUKIJOITA. PEIJAISISSA APRIKOITIIN
NYSÄN ASEMAA NUORTEN KULTTUURIELÄMÄSSÄ. LUKIJOIDEN MUKAAN NYSÄ
ON VAIKUTTANUT LÄHINNÄ ELÄMÄNKATSOMUKSEN MUODOSTUKSEEN JA ANTA-
NUT ELÄMÄLLE ENEMMÄN SISÄLTÖÄ.

ja kesiksellä

TELLERVO, 17-vuotias "seuris" kertoo
tarinansa:

Joo, ennen mäkin olin ihan tavallinen seur-
ris, samanlainen kuin kaikki muutkin: mä
pyörin tuolla seuriksella ja nuoriksella
ja tevarilla ja raamiksissa ja jumiksissa
muitten tehareitten kanssa, ja luin teina-
ria ja airuttia enkä ajatellu näitä juttu-
ja sen kummemmin. Sit mä kuitenkin aloin
miettiä, että onks tää tosiaan mun elämäni
tarkotus... Kerran yks mun kaveri näytti
mulle NYSÄä. Aluks mä tietysti aattelin,
ett toi ei oo ollenkaan sopivaa lukemista
seurakuntanuorelle. No, mä kuitenkin luin
sen, ja sit mä yllättäen huomasin, että
hei, täähän onkin ihan kiva lehti. Ei täs-
sä mitään sopimatonta olekkaa. Kaikki oli
vaa mun omia ennakkoluuloja!
Nyt voin suositella Nysää kaikille.

TÄHÄNKÖ KAIKKI PÄÄTTYY?